

Եղիա — Թիվ երկու

Մարգարեական բնութագրեր

Jeff Pippenger

2023-09-27

Նախորդ հոդվածում մենք Եղիային բնութագրեցինք որպես խորհրդանիշ: Համաձայն Ուիլյամ Միլլերի կանոնների՝ «խորհրդանիշները» կարող են ունենալ մեկից ավելի նշանակություն: Հետևաբար, Եղիան, որպես խորհրդանիշ, կարող է նաև ներկայացնել Եղիայի և Մովսեսի երկակի խորհրդանիշի մի մասը: Եղիայի և Մովսեսի երկակի խորհրդանիշը անցնում է Հայտնության ամբողջ գրքով, և անորոշ լինելը, թե ինչ է ներկայացնում այդ երկակի խորհրդանիշը, նշանակում է անորոշ լինել այն պատգամի վերաբերյալ, որը Հայտնության գրքում բացվում է անմիջապես շնորհի ժամանակի փակվելուց առաջ: Այդ պատճառով այժմ մենք մասնավորապես կանդրադառնանք որոշ մարգարեական հատկանիշների, որոնք նույնացվում են Եղիայի խորհրդանիշի հետ:

Մեզ անհրաժեշտ են երեք գլխավոր վկաներ՝ այդ մարգարեական առանձնահատկությունները հաստատելու համար: Այդ վկաներն են Եղիա մարգարեն, Հովհաննես Մկրտիչը և Վիլյամ Միլլերը, որոնց ներշնչանքը ներկայացնում է որպես փոխարինելի խորհրդանիշներ:

«Հազարավորներ առաջնորդվեցին ընդունելու Ուիլյամ Միլլերի քարոզած ճշմարտությունը, և Աստծո ծառաներ բարձրացվեցին Եղիայի հոգով և զորությամբ՝ պատգամը հռչակելու համար: Ինչպես Հիսուսի նախակարապետ Հովհաննեսը, այնպես էլ նրանք, ովքեր քարոզում էին այս լուրջ պատգամը, իրենց պարտավորված էին զգում կացինը դնելու ծառի արմատին և մարդկանց կոչելու ապաշխարության արժանի պտուղներ բերելու: Նրանց վկայությունը կոչված էր արթնացնելու և զորավոր կերպով ազդելու եկեղեցիների վրա և ի հայտ բերելու նրանց իրական բնավորությունը: Եվ երբ հնչեց գալիք բարկությունից փախչելու լուրջ նախազգուշացումը, շատերը, որ միացած էին եկեղեցիներին, ընդունեցին բժշկարար պատգամը. նրանք տեսան իրենց հետընթացները և ապաշխարության դառն արցունքներով ու հոգու խոր տագնապով խոնարհվեցին Աստծո առաջ: Եվ երբ Աստծո Հոգին հանգչեց նրանց վրա, նրանք օգնեցին հնչեցնելու այս աղաղակը. «Վախեցե՛ք Աստծուց և փա՛ռք տվե՛ք Նրան, որովհետև եկել է Նրա դատաստանի ժամը»: Վաղ գրվածքներ, 233:

Եղիան, Հովհաննես Մկրտիչը և Միլլերը տրված էին առանձնահատուկ մի հոգով, որը դեկավարում և սահմանում էր նրանց գործը: Նրանց վկայությունը «հաշվարկված էր արթնացնելու և զորությամբ ազդելու եկեղեցիների վրա ու հայտնելու» այդ եկեղեցիների «իրական բնավորությունը»: Անկախ նրանից՝ դա Աքաբի ժամանակն էր, Հովհաննես Մկրտչի, թե Վիլյամ Միլլերի, այն եկեղեցիները, որոնց նրանք դիմում էին, բոլորն էլ ունեին Լաոդիկեական այնպիսի կուրություն, այնքան խոր և խավար, որ պատգամը պետք է լիներ այնքան անմիջական, որքան «կացինը ծառի արմատին

դնելը»: Այն ներառում էր փորձաշրջանի փակվելու հայտարարությունը, որը Հովհաննես Մկրտչի դեպքում «գալու վրա եղող» «բարկության» նախազգուշացումն էր: Միլլերի պատգամը՝ հռչակել «Վախեցե՛ք Աստծուց և փա՛ռք տվե՛ք Նրան, որովհետև եկել է Նրա դատաստանի ժամը», նույնպես գալու վրա եղող բարկության նախազգուշացում էր:

«Հովհաննեսի ձայնը բարձրացվեց շեփորի պես: Նրա հանձնարարությունն էր. «Յո՛ւյց տուր Իմ ժողովրդին նրանց հանցանքը, և Հակոբի տանը՝ նրանց մեղքերը» (Եսայիա 58:1): Նա մարդկային որևէ գիտական կրթություն չէր ստացել: Աստված և բնությունն էին եղել նրա ուսուցիչները: Սակայն անհրաժեշտ էր մեկը, որ Քրիստոսից առաջ ճանապարհը պատրաստեր, և որը բավական համարձակ լիներ իր ձայնը լսելի դարձնելու հին ժամանակների մարգարեների պես՝ ապականված ազգին ապաշխարության կոչելով»: Selected Messages, գիրք 2, 148.

Եղիան պատվիրեց, որ իր սերունդը հենց այդ օրը ընտրի, թե Աստծո՞ւն պիտի ծառայի, թե՛ Բահադին, և այդ սերունդը ոչ մի խոսք չպատասխանեց, ինչը հավասարագոր է Բահադին ընտրելուն:

«Երբեք այսքան մեծ կարիք չի եղել հավատարիմ նախազգուշացումների ու հանդիմանությունների և մոտիկ, ուղիղ վարմունքի, որքան հենց այս ժամանակ: Սատանան մեծ զորությամբ իջել է, գիտենալով, որ իր ժամանակը կարճ է: Նա ողողում է աշխարհը հաճելի առակներով, և Աստծու ժողովուրդը սիրում է, որ իրենց հարթ բաներ խոսվեն: Մեղքն ու անօրենությունը զգվելի չեն համարվում: Ինձ ցույց տրվեց, որ Աստծու ժողովուրդը պետք է ավելի հաստատուն, վճռական ջանքեր գործադրի՝ վրա հասնող խավարը ետ մղելու համար: Աստծու Հոգու խորունկ գործն այժմ անհրաժեշտ է, ինչպես երբեք առաջ: Բթությունը պետք է թոթափվի: Մենք պետք է արթնանանք այն թմրությունից, որը, եթե չդիմակայենք նրան, կդառնա մեր կործանումը: Սատանան մտքերի վրա ունի հզոր, վերահսկող ազդեցություն: Քարոզիչներն ու ժողովուրդը վտանգի մեջ են, որ գտնվեն խավարի ուժերի կողմում: Այժմ չեզոք դիրք ասված բան չկա: Մենք բոլորս կամ վճռականորեն ճշմարտության կողմն ենք, կամ վճռականորեն՝ սխալի հետ: Քրիստոսն ասաց. «Ով Ինձ հետ չէ, Իմ դեմ է, և ով Ինձ հետ չի ժողովում, ցրում է»: Վկայություններ, հատոր 3, 327:»

Հովհաննեսը իր պատմության «ապականված ազգը» կոչեց «իժերի ծնունդ»: Միլլերի հետևորդները ի վերջո իրենց պատմության ապականված ազգը նույնացրին Բաբելոնի դուստրերի հետ: Թե՛ Եղիան, թե՛ Հովհաննեսը, թե՛ Միլլերը՝ նրանցից և ոչ մեկը աստվածաբան չէր: Նրանք բոլորն էլ կոչվեցին կյանքի սովորական ընթացքից:

«Ճշմարտությունը, ինչպես որ այն Հիսուսում է, ինչպես որ այն հռչակվեց Նրա կողմից, երբ Նա ամպամած, բարձանման ամպով էր պատված, մեր այս օրում իսկապես ճշմարտություն և վավերություն է, և ընդունողի միտքը նույնքան անխուսափելիորեն կնորոգի, որքան անցյալում նորոգել է մտքերը: Քրիստոսը հայտարարել է. «Եթե Մովսէսին ու Մարգարեներին չեն լսում, չեն համոզվի, թեկուզ մեկը մեռելներից յարութիւն առնի»: (Ղուկաս 16:31):»

«Որպես ժողովուրդ՝ մենք պետք է պատրաստենք Տիրոջ ճանապարհը՝ Սուրբ Հոգու գերիշխան առաջնորդության ներքո, ավետարանի իր մաքրության մեջ տարածման համար: Կենդանի ջրի հոսանքը պետք է իր ընթացքի մեջ խորանա և լայնանա: Բոլոր դաշտերում՝ մոտիկ և հեռու, մարդիկ պիտի կանչվեն գութանից և առավել սովորական առևտրական զբաղմունքներից, որոնք մեծապես գրավում են միտքը, և պիտի կրթվեն այն մարդկանց հետ կապի մեջ, որոնք փորձառություն են ունեցել՝ մարդկանց, որոնք հասկանում են ճշմարտությունը: Աստծո ամենահրաշալի գործադրություններով դժվարության լեռները պիտի հեռացվեն և ծովը նետվեն: Եկե՛ք աշխատենք որպես նրանք, ովքեր ճաշակել են ճշմարտության գործությունը, ինչպես որ այն Հիսուսում է:»

«Այս ժամանակաշրջանում լինելու է իրադարձությունների մի շարք, որը կհայտնի, որ Աստված է իրավիճակի Տերը: Ճշմարտությունը կհռչակվի հստակ, միանշանակ լեզվով: Նրանք, ովքեր քարոզում են ճշմարտությունը, պիտի ձգտեն ճշմարտությունը ցույց տալ կարգավորված կյանքով և աստվածավայել վարքով: Եվ երբ նրանք այսպես անեն, պիտի գորավոր դառնան ճշմարտությունը պաշտպանելու և նրան տալու այն հաստատուն կիրառությունը, որ Աստված տվել է նրան:»

«Երբ այն մարդիկ, որոնք ճանաչել և ուսուցանել են ճշմարտությունը, շեղվում են դեպի մարդկային ըմբռնումը և խաբված մտքերին բաժանում են իրենց իսկ առասպելների կերակուրը, այնժամ ժամանակն է, որ նրանք, ովքեր ժամանակին ավետարանչական գործում մշակներ են եղել, բայց տարվել են դեպի ճաշարանների, մթերախանութների և աշխատանքի այլ առևտրական բնագավառների կառավարումը, վերադառնան շարք, ջանասիրաբար ուսումնասիրեն իրենց Աստվածաշունչը և, Աստծո Խոսքը ձեռքին, երկնային հրեշտակների հետ համագործակցելով, բաշխեն աստվածաշնչյան ճշմարտությունը՝ հոգևոր կերակուրը: Այժմ այս գործը բարձրաձայն կանչում է աստվածային նշանակությամբ աշխատավորների: Այնժամ Ամենագործությունը կասի դժվարությունների լեռներին. «Տեղափոխվի՛ր և ծո՛վը նետվիր»:» Paulson Collection, 73, 74.

Եղիան, Հովհաննեսը և Միլլերը եղել են և, այդպիսով, ներկայացնում են մարդկանց, որոնք կոչվում են «ավելի սովորական» «զբաղմունքներից», որովհետև նրանք, «ովքեր» նախկինում ուսուցանել էին ճշմարտությունը, ի վերջո «շեղվում են դեպի մարդկային հասկացողությունը և խաբված մտքերին բաժանում են իրենց իսկ առասպելների կերակուրը»: Կոչված սովորական մարդիկ պիտի տան աստվածաշնչյան մարգարեության «ստույգ կիրառությունը» այնպես, ինչպես «Աստված է տվել այն»: Քույր Ուայթը այդ հատվածում երկու անգամ «լեռները» նույնացրեց «դժվարության լեռների» հետ: Այս մարդկանց գործը ներառում էր «ամեն լեռ» ցածրացնելը: Այն գործը, որ իրականացվում է սովորական մարդկանց կողմից, որոնք կոչվեցին խոնարհ պայմանների արորի մոտից, ներկայացնում է աստվածաշնչյան ճիշտ մեթոդաբանությունը ճանաչելու գործը՝ ի հակադրություն մարդկային առասպելների այն կերակուրների, որոնք բաժանվում են ժամանակի աստվածաբանների կողմից:

«Հովհաննես Մկրտչի գործը և նրանց գործը, ովքեր վերջին օրերում Եդիայի հոգով ու գործությամբ առաջ են գալիս՝ ժողովրդին իրենց անտարբերությունից արթնացնելու համար, շատ առումներով նույնն են: Նրա գործը նախատիպն է այն գործի, որ պետք է կատարվի այս դարում: Քրիստոսը երկրորդ անգամ պիտի գա՝ աշխարհը արդարությամբ դատելու համար: Աստծո պատգամաբերները, որոնք աշխարհին տրվելիք վերջին նախագգուշացման լուրն են կրում, պիտի պատրաստեն ճանապարհը Քրիստոսի երկրորդ գալուստի համար, ինչպես Հովհաննեսը պատրաստեց ճանապարհը Նրա առաջին գալստյան համար: Այս նախապատրաստական գործում «ամեն ձոր պիտի բարձրացվի, և ամեն լեռ ու բլուր պիտի խոնարհվի, և ծուռ տեղերը պիտի ուղղվեն, և խորդուբորդ տեղերը հարթվեն», որովհետև պատմությունը պիտի կրկնվի, և մեկ անգամ ևս «Տիրոջ փառքը պիտի հայտնվի, և ամեն մարմին միասին պիտի տեսնի այն, որովհետև Տիրոջ բերանն է խոսել»» Southern Watchman, March 21, 1905.

Եսայիայի կողմից նշված երեք բարեփոխիչների բնութագրերն այն են, որ յուրաքանչյուր հովիտ պիտի բարձրացվի, յուրաքանչյուր լեռ պիտի խոնարհեցվի, ծուռը պիտի ուղղվի, և խորդուբորդ տեղերը պիտի հարթվեն: Տիրոջ ճանապարհը, որ պատրաստվում է հովիտները բարձրացնելով, լեռները խոնարհեցնելով, ծուռը ուղղելով և խորդուբորդ տեղերը հարթեցնելով, հին շավիղներն են:

Անապատում աղաղակողի ձայնն է. «Պատրաստեցե՛ք Տիրոջ ճանապարհը, ուղղե՛ք անապատի մեջ մայրուղի մեր Աստծու համար: Ամեն ձոր պիտի բարձրացվի, և ամեն լեռ ու բլուր պիտի խոնարհվի. ծուռը պիտի ուղղվի, և խորդուբորդ տեղերը՝ հարթվեն: Եվ Տիրոջ փառքը պիտի հայտնվի, և ամեն մարմին միասին պիտի տեսնի այն, որովհետև Տիրոջ բերանն է խոսել»: Եսայիա 40:3–5.

Երբ կովարար հրեաները Հովհաննես Մկրտչին հարցրին, թե արդյոք նա գալու Եդիան է, նա պատասխանեց, որ չէ, սակայն ապա իրեն նույնացրեց Եսայիայի այդ հատվածի հետ:

Եվ սա է Հովհաննեսի վկայությունը, երբ հրեաները Երուսաղեմից քահանաներ և դևտացիներ ուղարկեցին նրա մոտ՝ հարցնելու. «Ո՞վ ես դու»: Եվ նա խոստովանեց ու չուրացավ, այլ խոստովանեց. «Ես Քրիստոսն չեմ»: Եվ հարցրին նրան. «Ապա ի՞նչ: Եդիա՞ն ես դու»: Եվ նա ասաց. «Չեմ»: «Այն մարգարե՞ն ես»: Եվ նա պատասխանեց. «Ո՛չ»: Այն ժամանակ ասացին նրան. «Ո՞վ ես դու, որպեսզի պատասխան տանք մեզ ուղարկողներին: Ի՞նչ ես ասում քո մասին»: Նա ասաց. «Ես անապատում աղաղակողի ձայնն եմ. ուղղեցե՛ք Տիրոջ ճանապարհը», ինչպես ասել էր Եսայի մարգարեն: Հովհաննես 1:19–23.

«Տիրոջ ճանապարհի» պատրաստությունը մատնանշում է այն մեթոդաբանությունը, որ հրեշտակները առաջնորդեցին Միլլերին հասկանալու և գործադրելու համար, որպեսզի նախապատրաստվի այն «ճանապարհի» աստվածաշնչյան ըմբռնումը, որով մարդիկ պիտի ընթանային: Ամեն «լեռ» պիտի խոնարհեցվեր, որովհետև աստվածաշնչյան մարգարեության լեռները ներկայացնում են ճշմարտություններ, որոնք առաջին հայացքից թվացյալ չափազանց դժվար են հասկանալու համար: Հյուսիսի թագավորի

կողմից նվաճվելու փորձի ենթակա Դանիել 11:45-ի փառավոր սուրբ լեռը հասկանալու համար նախ պետք է ճանաչել Երուսաղեմի բառացի փառավոր սուրբ լեռը, որը մարգարեորեն սահմանում է հոգևոր փառավոր սուրբ լեռը: Արմագեդոն անվամբ նշված լեռը բացատրելու համար, որ նշանակում է Մեգիդդոյի լեռ, պետք է դիմել բառացի Մեգիդդոյին: Մարգարեական այն դժվարությունները, որոնք ներկայացված են որպես դժվար, վերացվում են, երբ գործադրվում է այն սկզբունքը, որ որևէ բանի սկիզբը պատկերում է այդ բանի վերջը:

Եսայիայով ներկայացված, Հովհաննեսի կողմից հիշատակված և Միլլերի կողմից շարադրված մեթոդաբանությունը բարձրացնում է յուրաքանչյուր հովիտ: Թող դա լինի Եսայիա քսաներկուսում գտնվող «տեսիլքի հովիտը», Եզեկիելում՝ «չոր ոսկորների հովիտը», կամ Հովելի գրքում՝ «Հովսափատի հովիտը», այն մեթոդաբանությունը, որ հիմնված է Քրիստոսի բնավորության ճշմարիտ ըմբռնման վրա՝ ինչպես Միլլերական պատմության մեջ ներկայացված է որպես Պաղմոնի՝ Սքանչելի Թվարկող, կամ մեր պատմության մեջ՝ որպես Ալֆա և Օմեգա՝ սքանչելի լեզվաբան, հենց այն է, որ բարձրացնում է մարգարեական ճշմարտությունները, որոնք ներկայացված են Աստծո Խոսքի «հովիտներում»:

Ուղիղ դարձվելիք ծուռ բաները և հարթեցվելիք խորդուբորդ տեղերը ներկայացնում են այն աշխատանքի կատարումը, որով ուղղվում են այն սովորույթներն ու ավանդությունները, որոնց դիմում է լատիկեական քահանայությունը՝ հաստատելու համար իրենց առակների թունավորված կերակուրները: Եղիայի գործը հատուկ կերպով նույնացվում է որպես ճշգրիտ աստվածաշնչյան մեթոդաբանության ներկայացում՝ հակադրությամբ աստվածաբանների և քահանաների առակներին: Այդ գործը կատարվում է «հասարակ մարդկանց» կողմից, ոչ թե կրթված քահանաների և աստվածաբանների: Այս երեք վկաների մարգարեական բնութագրերի մեջ կա նաև այն պարզ փաստը, որ գալու Եղիան մարդ կլինի:

Այդ դիտարկումը կարող է անկարևոր թվալ, սակայն երբ ադվենտիզմի աստվածաբանները ձգտում են պահպանել իրենց առասպելները, նրանք Քույր Ուայթի մի հատված են վերցնում, որտեղ նա ապառնի ժամանակով խոսում է մի մարդու մասին, որ պիտի գար Եղիայի հոգով և գործությամբ, և դրան ավելացնում են իրենց իսկ հորինված բացատրական առասպելը ու պնդում, թե Քույր Ուայթը խոսում էր իր մասին:

«Մարգարեությունը պետք է կատարվի: Տերը ասում է. «Ահա ես ձեզ կուղարկեմ Եղիա մարգարեին՝ Տիրոջ մեծ և ահեղ օրվա գալուստից առաջ»: Ինչ-որ մեկը պիտի գա Եղիայի ոգով և գործությամբ, [Տե՛ս հավելվածը:] և երբ նա հայտնվի, մարդիկ գուցե ասեն. «Դու չափազանց նախանձախնդիր ես, Սուրբ Գրքերը պատշաճ կերպով չես մեկնաբանում: Թո՛ղ ես քեզ ասեմ, թե ինչպես պետք է ուսուցանես քո պատգամը»:

«Շատերն են, որ չեն կարող զանազանել Աստծո գործը մարդու գործից: Ես պիտի ասեմ ճշմարտությունը, ինչպես Աստված տալիս է այն ինձ, և այժմ ասում եմ՝ եթե շարունակեք մեղք փնտրել, հակառակության ոգի ունենալ, երբեք չեք ճանաչի ճշմարտությունը: Հիսուսն ասաց Իր աշակերտներին. «Դեռ շատ բաներ ունեմ ձեզ

ասելու, բայց այժմ չեք կարող տանել դրանք»: Նրանք այն վիճակում չէին, որ գնահատեին սուրբ և հավիտենական բաները. սակայն Հիսուսը խոստացավ ուղարկել Մխիթարիչին, որ Նա նրանց ամեն ինչ սովորեցնի և նրանց հիշեցնի ամեն բան, ինչ որ Ինքն ասել էր նրանց»:

«Եղբայրներ՝, մենք չպետք է մեր ապավինությունը մարդու վրա դնենք: «Դադարե՛ք մարդուց, որի շունչը նրա ռունգերի մեջ է, որովհետև ինչո՞վ է նա գնահատվելու»: Դուք պիտի ձեր անօգնական հոգիները Հիսուսի վրա կախեք: Մեզ վայել չէ հովտի աղբյուրից խմել, երբ լեռան մեջ աղբյուր կա: Թողնենք ստորին հոսանքները, գանք դեպի բարձր աղբյուրները: Եթե կա ճշմարտության որևէ կետ, որ դուք չեք հասկանում, որի շուրջ համաձայն չեք, քննեցե՛ք, համեմատեցե՛ք Գիրքը Գրքի հետ, ճշմարտության հանքը խորացրե՛ք Աստծո խոսքի հանքում: Դուք պետք է ինքներդ ձեզ և ձեր կարծիքները դնեք Աստծո գոհաստեղանի վրա, մի կողմ թողնեք ձեր նախապես կազմված գաղափարները և թույլ տաք, որ երկնքի Հոգին առաջնորդի դեպի ամբողջ ճշմարտությունը»: Վկանություններ ծառայողներին, 475, 476:

«Ինչ-որ մեկը պիտի գա Եղիայի հոգով և գորությամբ». այս խոսքերը ոմանց կողմից սխալմամբ վերագրվել են մի անձի, որի մասին ենթադրվում էր, թե նա պիտի հանդես գար մարգարեական պատգամով տիկին Ուայթի կյանքի և ծառայության հաջորդական շրջանում: «Թող երկինքը առաջնորդի» վերնագրված այս հոդվածը կազմող երեք պարբերությունները ընդամենը փոքր մասն են այն խոսքից, որ Էլեն Ուայթը տվել է Միչիգան նահանգի Բեթլ Քրիքում 1890 թվականի հունվարի 29-ի առավոտյան: Քանի որ սա տպագրվել էր 1890 թվականի փետրվարի 18-ի Review and Herald-ում, այն կրում էր «Ինչպես վերաբերվել վարդապետական վիճարկվող հարցին» վերնագիրը: Այս հոդվածից վերցված այլ հատվածներ, որոնք լայնորեն օգտագործվել են այս հատորի որոշ էջերը լրացնելու համար, կարելի է գտնել 23, 104, 111, 119, 158, 278 և 386-րդ էջերում: Հոդվածը ամբողջությամբ վերահրատարակվել է Selected Messages 1:406–416-ում, որտեղ «Թող երկինքը առաջնորդի» վերնագրով հատվածը գտնվում է 412 և 413-րդ էջերում: Երբ հոդվածը կարդացվում է ամբողջությամբ, ակնհայտ է դառնում, որ Էլեն Ուայթը, այս հայտարարության մեջ, որն արվել էր Մինեապոլիսի համաժողովից քիչ ավելի, քան մեկ տարի անց, Բեթլ Քրիքի մի խմբի առջև, խոսում էր իր իսկ ծառայության մասին: Ոմանք քննադատաբար էին տրամադրվել նրա աշխատանքի հանդեպ: Նկատեցե՛ք, որ այն պարբերությանը նախորդող պարբերությունում, որը այս հատորի 475-րդ էջում է, Էլեն Ուայթը հայտարարում է.»

«Մենք պետք է հասնենք այնպիսի դիրքի, որտեղ ամեն մի տարաձայնություն կհալչի: Եթե ես կարծում եմ, որ լույս ունեմ, իմ պարտքն է այն ներկայացնել: Ենթադրենք՝ ես ուրիշների հետ խորհրդակցեի այն պատգամի վերաբերյալ, որ Տերն ինձ պիտի տար ժողովրդին տալու համար, ապա դուռը կարող էր փակվել, որպեսզի լույսը չհասներ նրանց, որոնց Աստված ուղարկել էր այն: Երբ Հիսուսը մտավ Երուսաղեմ, «աշակերտների ամբողջ բազմությունը սկսեց ուրախանալ և բարձր ձայնով օրհնել Աստծուն բոլոր այն գորավոր գործերի համար, որ տեսել էին ասելով. Օրհնյալ է այն Թագավորը, որ գալիս է Տիրոջ անունով. խաղաղություն երկնքում և փառք բարձունքներում: Եվ բազմության միջից փարիսեցիներից ոմանք

Նրան ասացին. Վարդապե՛տ, սաստի՛ր Քո աշակերտներին: Եվ Նա պատասխանեց ու նրանց ասաց. Ասում եմ ձեզ, եթե սրանք լռեն, քարերն իսկույն կաղաղակեն» (Ղուկաս 19:37–40):

«Հրեաները փորձեցին կասեցնել այն պատգամի հռչակումը, որ կանխասված էր Աստծո խոսքում»:

«Ապա նա կրկին անդրադառնում է իր իսկ փորձառությանը. »

««Մարգարեությունը պետք է կատարվի: Տերն ասում է. «Ահա, ես ձեզ մոտ պիտի ուղարկեմ Եղիա մարգարեին՝ Տիրոջ մեծ և ահեղ օրվա գալստից առաջ» (Մաղաքիա 4:5): Ինչ-որ մեկը պիտի գա Եղիայի հոգով և զորությամբ, և երբ նա հայտնվի, մարդիկ կարող են ասել. «Դու չափազանց նախանձախնդիր ես, դու Սուրբ Գրքերը պատշաճ կերպով չես մեկնում»:—Ընտիր լուրեր, հատոր 1, 412:»

«Որ նա նկատի ուներ նաև իր անձնական փորձառությունը, հստակ է դառնում նաև հաջորդ պարբերությունից, որտեղ նա հայտարարում է.»

««Ես կասեմ ճշմարտությունը, ինչպես Աստված տալիս է այն ինձ...»»: Հավելված «Վկայություններ ծառայողներին»-ին:

Այն փաստը, որ Էլլեն Ուայթը ստիպված էր անդրադառնալ իր ժամանակաշրջանի աստվածաբանների և առաջնորդների առասպելներին, ոչ մի ապացույց չի տալիս, թե նա իրեն նույնացնում էր որպես այն «մարդը», որ ապագայում պիտի գար Եղիայի ոգով և զորությամբ: Որտե՞ղ է որևէ ապացույց այն բանի, որ ադվենտիզմի ներսում Էլլեն Ուայթի բազմաթիվ հակառակորդները հարձակվում էին աստվածաշնչյան կիրառության այն մեթոդի վրա, որ նա գործածում էր: Ե՞րբ է երբևէ նրան ասվել. «Դու Սուրբ Գրքերը պատշաճ կերպով չես մեկնում»: Նա հստակորեն ցույց է տալիս, որ աշխարհի վախճանին լինելու է մարդկանց մի շարժում, որ զորացվելու է Եղիայի ոգով և զորությամբ, և չկա որևէ օրինական հիմք պնդելու, թե նա կարծում էր, որ երրորդ հրեշտակի բարձրաձայն աղաղակի այդ շարժումը տեղի էր ունենում այն ժամանակ, երբ ինքը մարգարեանում էր Եղիայի զորության ապագա դրսևորման մասին: Լատդիկեացի ադվենտիստ աստվածաբանները կուզենային, որ իրենց հոտը հավատա, թե Քույր Ուայթը «ակնարկում էր» «իր անձնական փորձառությանը»՝ որպես Տիրոջ մեծ և ահեղ օրվանից առաջ ուղարկվելիք Եղիա մարգարեի կատարման:

Ահա, ես ձեզ կուղարկեմ Եղիա մարգարեին՝ Տիրոջ մեծ և ահեղ օրվա գալուստից առաջ: Մաղաքիա 4:5:

Եղիայի՝ որպես խորհրդանշի մարգարեական բնութագրիչներից մեկն այն է, որ նա ներկայացնում է աստվածաշնչյան մի մեթոդաբանություն, որը հակադրվում է այն քահանայության առասպելներին, որն իբր բաժանում է սովորույթների և ավանդությունների առասպելներ: Նրա՝ ճանապարհը պատրաստելու գործը («այս է ճանապարհը, գնացե՛ք սրանով») իրականացվում է աստվածաշնչյան այն մեթոդաբանությամբ, որը հակադրվում է ապականված քահանայության ուսմունքներին: Եվ ըստ Եղիայի, Հովհաննես Մկրտչի և Միլլերի երեք վկաների, ինչպես

նան Քույր Ուայթի՝ այն ժամանակ դեռ ապագա Եղիայի հայտնության մասին վկայության, նա կլինի տղամարդ, ոչ թե կին: Երբ Պալմոնիի և Ալֆայի ու Օմեգայի մեթոդաբանությունը ճիշտ է հասկացվում, այն ճանաչվում է ոչ թե պարզապես որպես Սուրբ Գրքերի մեկնաբանության աստվածաշնչյան կանոնների մի ամբողջություն, այլ որպես Քրիստոսի բնավորության արտատիպ, որն է Նրա փառքը:

Եվ Տիրոջ փառքը կհայտնվի, և ամեն մարմին միասին պիտի տեսնի այն, որովհետև Տիրոջ բերանն է խոսել այդ: Եսայիա 40:5:

Քրիստոսի իսկ բնավորությունն է ներկայացված Նրա Խոսքը հասկանալու համար կիրառվելիք մեթոդաբանությամբ, որովհետև Նա է Խոսքը:

«Աստծո օրենքը երկնքի սրբաբանում այն մեծ նախօրինակն է, որի անսխալ պատճենն էին քարե տախտակների վրա արձանագրված պատվիրանները և Մովսեսի կողմից Հնգամատյանում գրի առնվածը: Նրանք, ովքեր եկան այս կարևոր կետի ըմբռնմանը, այդպիսով առաջնորդվեցին տեսնելու աստվածային օրենքի սուրբ, անփոփոխ բնույթը: Նրանք, ինչպես երբեք առաջ, տեսան Փրկչի այս խոսքերի զորությունը. «Մինչև որ երկինքն ու երկիրը անցնեն, օրենքից ոչ մի յոտա կամ մի գծիկ չի անցնի»: Մատթեոս 5:18: Աստծո օրենքը, լինելով Նրա կամքի հայտնությունը, Նրա բնավորության պատճենը, պետք է հավիտյան մնա՝ «որպես հավատարիմ վկա երկնքում»: Ոչ մի պատվիրան չի վերացվել, ոչ մի յոտա կամ գծիկ չի փոխվել: Սաղմոսերգուն ասում է. «Հավիտյան, ո՛վ Տեր, Քո խոսքը հաստատված է երկնքում»: «Նրա բոլոր պատվիրանները հաստատուն են: Նրանք կանգուն են հավիտյանս հավիտենից»: Սաղմոս 119:89, 111:7, 8»: Մեծ պայքար, 434:

Ինչպես տասը պատվիրանները Քրիստոսի բնավորության անփոփոխ արտացոլումն են, այնպես էլ մարգարեական մեկնաբանության կանոնները Նրա բնավորության արտացոլումն են:

«Մենք ինքներս պետք է գիտենանք, թե ինչն է կազմում քրիստոնեությունը, ինչ է ճշմարտությունը, ինչ է այն հավատը, որ մենք ստացել ենք, որոնք են աստվածաշնչյան կանոնները՝ մեզ տրված Բարձրագույն իշխանությունից: Շատեր կան, որ հավատում են՝ առանց որևէ հիմքի, որի վրա հիմնեն իրենց հավատը, առանց բավարար ապացույցի՝ խնդրի ճշմարտության վերաբերյալ: Եթե մի միտք ներկայացվում է, որ ներդաշնակ է իրենց իսկ նախապես կազմած կարծիքներին, նրանք լիովին պատրաստ են այն ընդունելու: Նրանք չեն դատում պատճառից դեպի հետևանք, նրանց հավատը ճշմարիտ հիմք չունի, և փորձության ժամանակ նրանք պիտի գտնեն, որ կառուցել են ավազի վրա:»

«Նա, ով գոհությամբ հանգչում է Սուրբ Գրքերի մասին իր ներկա անկատար գիտության վրա՝ կարծելով, թե դա բավական է իր փրկության համար, հանգչում է մահաբեր խաբեության մեջ: Կան շատերը, որ լիովին զինված չեն Սուրբ Գրային փաստարկներով, որպեսզի կարողանան զանազանել մոլորությունը և դատապարտել այն ամբողջ ավանդությունն ու սնահավատությունը, որ որպես ճշմարտություն է մատուցվել: Մատանան իր իսկ գաղափարներն է ներմուծել Աստծու պաշտամունքի մեջ, որպեսզի ապականի Քրիստոսի ավետարանի

պարզությունը: Մեծ թվով մարդիկ, որոնք ասում են, թե հավատում են ներկայիս ճշմարտությանը, չգիտեն, թե ինչ է կազմում այն հավատքը, որ մի անգամ ընդմիջտ հանձնվեց սրբերին՝ Քրիստոսը ձեզանում՝ փառքի հույսը: Նրանք կարծում են, թե պաշտպանում են հին սահմանանշանները, բայց գաղջ են և անտարբեր: Նրանք չգիտեն, թե ինչ է նշանակում հյուսել իրենց փորձառության մեջ և ունենալ սիրո ու հավատի իրական առաքինությունը: Նրանք Աստվածաշնչի ջանասեր ուսանողներ չեն, այլ ծույլ և անուշադիր են: Երբ կարծիքների տարբերություններ են ծագում Սուրբ Գրքի հատվածների շուրջ, նրանք, ովքեր նպատակաուղղված չեն ուսումնասիրել և վճռական չեն այն հարցում, թե ինչի են հավատում, հեռանում են ճշմարտությունից: Մենք պիտի բոլորի վրա տպավորենք աստվածային ճշմարտությունը ջանասիրաբար քննելու անհրաժեշտությունը, որպեսզի նրանք իմանան, որ իսկապես գիտեն, թե ինչ է ճշմարտությունը: Ոմանք հավակնում են մեծ գիտության և բավարարված են զգում իրենց վիճակով, մինչդեռ գործի հանդեպ ավելի մեծ նախանձախնդրություն չունեն, ոչ էլ Աստծու և այն հոգիների հանդեպ ավելի ջերմ սեր, որոնց համար Քրիստոսը մեռավ, քան եթե երբեք էլ չճանաչած լինեին Աստծուն: Նրանք Աստվածաշունչը չեն կարդում, որպեսզի նրա կորիզն ու պարարտությունը յուրացնեն իրենց իսկ հոգիներին: Նրանք չեն զգում, թե դա Աստծու ձայնն է, որ խոսում է իրենց հետ: Բայց եթե ուզում ենք հասկանալ փրկության ճանապարհը, եթե ուզում ենք տեսնել Արդարության Արեգակի շողերը, պետք է նպատակով ուսումնասիրենք Սուրբ Գրքերը, որովհետև Աստվածաշնչի խոստումներն ու մարգարեությունները փառքի հստակ շողեր են սփռում փրկագնման աստվածային ծրագրի վրա, այնպիսի մեծ ճշմարտությունների, որոնք հստակորեն չեն ըմբռնվում»: The 1888 Materials, 403.

Իսկապես քրիստոնյա լինել նշանակում է լինել Քրիստոսի նման: Այս հատվածը նշում է, որ մենք «ինքներս մեզ համար պետք է իմանանք, թե ինչն է կազմում քրիստոնեությունը»: Այն ասում է, որ մենք «պետք է իմանանք», «թե ինչ է ճշմարտությունը»: Մենք «պետք է իմանանք», «թե որն է այն հավատը, որ ստացել ենք»: Մենք պետք է իմանանք, «թե որոնք են Աստվածաշնչի կանոնները՝ մեզ տրված բարձրագույն իշխանությունից»: Քրիստոսանման լինելու համար անհրաժեշտ է իմանալ, թե որոնք են Աստվածաշնչի այն կանոնները, որ տրվել են մեզ բարձրագույն իշխանությունից: Առանց այդ կանոնների մենք չենք կարող լինել Քրիստոսի նման, որովհետև բարձրագույն իշխանության կողմից տրված կանոնները Նրա բնավորության ճշգրիտ արտապատկերումն են:

Եղիայի մեկ այլ բնութագիրն է ուխտի պատգամաբերի համար ճանապարհ պատրաստելու գործը: Եղիան ներկայացնում է այն գործը, որ կատարվում է մի ժամանակաշրջանի ընթացքում, երբ նախկին ընտրյալ ժողովուրդը շրջանցվում է, և միաժամանակ ընտրվում է նոր ընտրյալ ժողովուրդ: Այդ պատմությունը ներկայացնում է մաքրման մի գործընթաց, որը ծնում է մի ժողովուրդ, որ ներկայացվում է որպես մաքուր ընծա՝ ի հակադրություն նախկին անմաքուր ընտրյալ ժողովրդի:

Ահա, ես կուղարկեմ իմ պատգամաբերին, և նա ճանապարհ պիտի պատրաստի իմ առաջ. և Տեղը, որին դուք որոնում եք, հանկարծ պիտի գա իր տաճարը, այսինքն՝

ուխտի պատգամաբերը, որով դուք հրճվում եք. ահա, նա պիտի գա, ասում է Զորաց Տերը: Բայց ո՞վ կարող է տանել նրա գալստյան օրը, և ո՞վ պիտի կանգնի, երբ նա հայտնվի. որովհետև նա նման է ձուլարարի կրակին և լվացարարների օճառին: Եվ նա պիտի նստի որպես արծաթ ձուլող և մաքրող, և պիտի մաքրի Ղևիի որդիներին ու պիտի գտի նրանց ոսկու և արծաթի պես, որպեսզի նրանք արդարությամբ ընծա մատուցեն Տիրոջը: Այնժամ Հուդայի և Երուսաղեմի ընծան հաճելի պիտի լինի Տիրոջը, ինչպես հին օրերում և ինչպես նախորդ տարիներին: Մաղաքիա 3:1-4.

Հովհաննես Մկրտիչը պատրաստեց ճանապարհը, որպեսզի Քրիստոսը հանկարծ գա և մաքրի Իր տաճարը: Տաճարի մաքրագործումը Քրիստոսի ծառայության սկզբում և վերջում Մաղաքիա մարգարեի գրքի երրորդ գլխի կատարման դրսևորումն էր: Հովհաննեսն այն պատգամաբերն էր, որ պատրաստեց ճանապարհը ուխտի պատգամաբերի համար, որպեսզի Նա մաքրագործի Ղևիի որդիներին:

«Տաճարի մաքրագործմամբ Հիսուսը հայտարարում էր Իր առաքելությունը որպես Մեսիա և անցնում էր Իր գործին: Այդ տաճարը, որ կանգնեցվել էր որպես աստվածային Ներկայության բնակավայր, նախատեսված էր լինել առարկայական դաս Իսրայելի և աշխարհի համար: Հավիտենական դարերից Աստծո նպատակը եղել է, որ յուրաքանչյուր արարած էակ՝ պայծառ ու սուրբ սերովբեից մինչև մարդը, լինի տաճար Արարչի բնակության համար: Մեղքի պատճառով մարդկությունը դադարեց լինել Աստծո համար տաճար: Չարով խավարած և ապականված՝ մարդու սիրտն այլևս չէր արտահայտում Աստվածայինի փառքը: Բայց Աստծո Որդու մարմնավորմամբ Երկնքի նպատակը կատարվում է: Աստված բնակվում է մարդկության մեջ, և փրկարար շնորհի միջոցով մարդու սիրտը կրկին դառնում է Նրա տաճարը: Աստված նախատեսել էր, որ Երուսաղեմի տաճարը լինի մշտական վկայություն այն բարձր կոչման մասին, որ բաց է յուրաքանչյուր հոգու առաջ: Բայց հրեաները չէին հասկացել այն շենքի նշանակությունը, որին այդքան հպարտությամբ էին նայում: Նրանք իրենց չէին հանձնել որպես սուրբ տաճարներ Աստվածային Հոգու համար: Երուսաղեմի տաճարի գավիթները, լցված անսուրբ առևտրի աղմկալից խառնաշփոթով, չափազանց ճշմարտացիորեն ներկայացնում էին սրտի տաճարը՝ ապականված մարմնավոր կրքերի և անսուրբ մտքերի ներկայությամբ: Տաճարը մաքրելով աշխարհի գնորդներից և վաճառողներից՝ Հիսուսը հայտարարեց Իր առաքելությունը՝ մաքրելու սիրտը մեղքի պղծությունից, — երկրային ցանկություններից, եսասիրական կրքերից, չար սովորություններից, որոնք ապականում են հոգին: «Տերը, որին դուք փնտրում եք, հանկարծ պիտի գա Իր տաճարը, ուխտի Սուրհանդակը, որից դուք հաճույք եք ստանում. ահա, Նա պիտի գա, ասում է Զորաց Տերը: Բայց ո՞վ պիտի տանի Նրա գալստյան օրը, և ո՞վ պիտի կանգնի, երբ Նա երևա, որովհետև Նա նման է զտողի կրակին և լվացարարների օճառին: Եվ Նա պիտի նստի որպես արծաթ զտող և մաքրող, պիտի մաքրի Ղևիի որդիներին և նրանց պիտի գտի ինչպես ոսկին ու արծաթը»: Մաղաքիա 3:1-3»: The Desire of Ages, 161.

Հովհաննես Մկրտիչը այն պատգամաբերն էր, որ պատրաստեց ճանապարհը Քրիստոսի համար, որպեսզի Նա հանկարծ գար և մաքրեր Իր տաճարը, իսկ Ուիլյամ Միլլերը կատարեց նախապատրաստության նույն գործը, որպեսզի Քրիստոսը

հանկարծ գար Սրբությունների Սրբություն 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին:

«Քրիստոսի գալուստը՝ որպես մեր Քահանայապետի, Սրբությունների Սուրբը՝ սրբաբանի մաքրման համար, ինչպես ներկայացված է Դանիել 8:14-ում, մարդու Որդու գալուստը դեպի Հինավուրցը, ինչպես ներկայացված է Դանիել 7:13-ում, և Տիրոջ գալուստը Իր տաճարը, ինչպես մարգարեացվել է Մաղաքիայի կողմից, նույն իրադարձության նկարագրություններն են. և սա նաև ներկայացված է փեսայի գալուստով հարսանիքը, ինչպես Քրիստոսի կողմից նկարագրված է տասը կույսերի առակում՝ Մատթեոս 25-ում»: Մեծ պայքար, 426:

Հովհաննեսն ու Միլլերը նախապատկերեցին Մաղաքիայի կողմից ներկայացված այն մաքրագործումը, որն այժմ իրականացվում է մեր ներկա պատմության մեջ:

«Մարգարեն ասում է. «Տեսա մի ուրիշ հրեշտակ, որ իջնում էր երկնքից՝ մեծ իշխանություն ունենալով, և երկիրը լուսավորվեց նրա փառքով: Եվ նա գորեղապես աղաղակեց բարձր ձայնով՝ ասելով. Մեծ Բաբելոնը ընկավ, ընկավ և եղավ դների բնակարան» (Հայտնություն 18:1, 2): Սա նույն լուրն է, որ տրվեց երկրորդ հրեշտակի կողմից: Բաբելոնը ընկավ, «որովհետև իր պոռնկության բարկության գինուց խմեցրեց բոլոր ազգերին» (Հայտնություն 14:8): Ի՞նչ է այդ գինին:—Նրա կեղծ վարդապետությունները: Նա աշխարհին տվել է կեղծ շաբաթ՝ չորրորդ պատվիրանի Շաբաթի փոխարեն, և կրկնել է այն սուտը, որ Մատանան առաջինը ասաց Եվային Եդեմում՝ հոգու բնական անմահությունը: Շատ ազգակից մոլորություններ էլ նա տարածել է լայնորեն՝ «մարդկանց պատվիրանները որպես վարդապետություններ ուսուցանելով» (Մատթեոս 15:9):

«Երբ Հիսուսն սկսեց Իր հրապարակային ծառայությունը, Նա մաքրեց Տաճարը նրա սրբապղծական պղծությունից: Նրա ծառայության վերջին գործերից մեկը Տաճարի երկրորդ մաքրումն էր: Այդպես էլ աշխարհի նախագգուշացման վերջին գործում եկեղեցիներին ուղղվում են երկու տարբեր կոչեր: Երկրորդ հրեշտակի պատգամն է. «Ընկավ, ընկավ Բաբելոնը՝ այն մեծ քաղաքը, որովհետև նա բոլոր ազգերին խմեցրեց իր պոռնկության բարկության գինուց» (Հայտնություն 14:8): Եվ երրորդ հրեշտակի պատգամի գորեղ աղաղակում մի ձայն է լսվում երկնքից, որ ասում է. «Դո՛ւրս եկեք նրանից, իմ ժողովուրդ, որպեսզի նրա մեղքերին մասնակից չլինեք, և որպեսզի նրա պատուհասներից չընդունեք: Որովհետև նրա մեղքերը հասել են մինչև երկինք, և Աստված հիշել է նրա անօրենությունները» (Հայտնություն 18:4, 5)»: Ընտիր պատգամներ, գիրք 2, 118:

Քրիստոսի ծառայության ընթացքում կատարված տաճարի երկու մաքրագործումները և միլլերիական պատմության տաճարի երկու մաքրագործումները Մաղաքիա մարգարեի գրքի երրորդ գլխի կատարմունքներն էին և մատնանշում են այն երկու տաճարային մաքրագործումները, որոնք սկսվեցին 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, երբ Նյու Յորք քաղաքի մեծ շենքերը Աստծո մի հպումով կործանվեցին, և Հայտնության գրքի տասնութերորդ գլխի հզոր հրեշտակը իջավ՝ իր փառքով լուսավորելու երկիրը: Ի թիվս այլ բաների, սա հերքում է առակների այն պատառը, որ առաջարկում են ադվենտականության Լաոդիկեական աստվածաբանները, որոնք պնդում են, թե Էլեն

Ուայթն էր Եղիա մարգարեն, որ պիտի գար Տիրոջ մեծ և անեղ օրվանից առաջ: Այն տաճարային մաքրագործումը, որ տեղի է ունենում, երբ Հայտնության գրքի տասնութերորդ գլխի հրեշտակն իջնում է, սկսվեց Էլեն Ուայթի հողին հանձնվելուց ութսունվեց տարի անց:

Հովհաննես Մկրտիչը և նրա աշակերտները, Միլլերն ու միլլերիտները և Future for America-ն ներկայացնում են այն պատգամաբերներին, որոնք պատրաստում են ճանապարհը ուխտի պատգամաբերի համար, որպեսզի Նա հանկարծ գա Իր տաճարը և մաքրի այն նրա սրբապիղծ պղծումից:

Եղիան, որպես խորհրդանիշ, ներկայացնում է մի մարդու: Նա ներկայացնում է մի մարդու, որ կանչված է կյանքի սովորական ընթացքից և ոչ թե քահանայական աստվածաբան է: Նրա ծառայությունը ներկայացնում է ճիշտ աստվածաշնչյան մեթոդաբանությունը, այսինքն՝ այն կանոնները, որոնք տրված են գերագույն իշխանության կողմից: Նրա ծառայությունը բախման մեջ է ներկայիս Լատդիկյան քահանայության առասպելների, սովորույթների և ավանդույթների մեթոդաբանության հետ: Նա պատրաստում է ճանապարհը մաքրման մի գործընթացի համար, որը բարձրացնում է մի նոր ընտրյալ ժողովուրդ՝ անցյալ դրված ընտրյալ ժողովրդի մնացորդներից: Մաքրման գործընթացը դրված է հանկարծակի տեղի ունենալու համատեքստում:

Եղիան նաև ներկայացնում է մի ծառայություն և մի գործ, որոնք Աստված հատուկ կերպով հաստատում է և նույնականացնում որպես Աստծո բացառիկ ծառայություն:

Սա մենք ցույց կտանք հաջորդ հոդվածում՝ միլլերիտների պատմության մեջ:

Եվ եղավ, որ երեկոյան զոհաբերության մատուցման ժամանակ Եղիա մարգարեն մոտեցավ և ասաց. «Տե՛ր, Աբրահամի, Իսահակի և Իսրայելի Աստվա՛ծ, թող այսօր հայտնի լինի, որ Դու ես Աստված Իսրայելում, և որ ես Քո ծառան եմ, և որ այս բոլոր բաները Քո խոսքով եմ արել»: Գ Թագավորաց 18:36: